

OLÉÉÉ MALÉÉ,

zase je tu další měsíc... tak jsem přemýšlela nad tím, co bych vám tu dnes napsala... je toho tolik a tak odkud začít? Jen mě napadlo, jestli chcete, napište vy mě na email, jestli máte nějaké

Jeden za všechny, všichni za jednoho!!

neznámé lidičky, od kterých jsem slyšela moc krásných svědectví, ale taky jak krásně vy misionáříte doma!! Jak to taky někdy není jednoduché, být misionářem v čechách, ve svém rodném místě...

Jen bych vám chtěla zpětně napsat pár řádků pojmů a dojmů, a všem poděkovat za slova povzbuzení, vaši přítomnost, radost, úsměvy... Možná se vám zdá, že se nic nemění... každodenní starosti a radosti možná zakrývají to krásné, co všude kolem sebe vytváříte... možná pomalu a často to nejde tolik vidět, ale věřte, každá námaha stojí vždy za to.

Někdy si tak říkám, že i tady ve Staré Zagoře se skoro nehýbeme z místa... že je skoro vše při starém, ale když jsem teď vybírala pár fotek z celého půl roku, byla jsem až překvapená, co jsme už vše prožili, jak se spousta věcí změnila od příjezdu. A to ještě více mě utvrzuje

povídání kněží a farníků o začátcích tady v Zagoře: „věci“ se tu mění... hýbou se **KUPŘEDU**. Stojí to za to! Vidíme, kam se děti, kterým se věnujeme, posunují, co všechno zvládají, co se učí... Už jen to, že chodí častěji do školy, že můžeme hrát složitější hry – protože více poslouchají pravidla, že se tolik nehádají mezi sebou, že dokážou hrát spolu na různé nástroje, že dokážou na mši svaté lépe vnímat, že ...

Tak i vy doma... každá radost, starost, kterou vložíme do druhých s Božím vedením, určitě vede kupředu, vede ke krásným dnům, které pak můžeme radostně prožívat spolu.

Taky bych vás ráda povzbudila i v neúspěších. I tady se nám některé věci nedaří, taky často zakopáváme, ale vytrvalost, odvaha... je potřeba, abychom šli zase dál!

Rumjana a Stefka - spolčo

Co jsou to středoškoláci?

To jsou školáci, kteří chodí do školy pouze ve středu.

Jak bych to jen... pořád se něco mění... a jak tu jeden expert nedávno prohlásil: „Salezián musí být pružný!“ Ikdyž máme nějaký „harmonogram“, o kterém jsem minule psala, ještě to neznamená, že když my jsme na kroužku připraveni ve 2 hodiny, že ty děti tam ve 2 hodiny jsou.

Takže Maruško v Indii – romčata jsou prej vzdálení **příbuzní** z Indie, takže nějaké částečné „móresy“ si z Indie přinesli ;-). My se tu jen pomaloučku, polehoučku snažíme je učit dochvilnosti a pravidelnosti. Občas to de, ale zatím se mi stalo jen

jedinkrát, že došli všichni ve středu na kytaru. Někdy si pro děti chodím k nim domů, protože třeba zapomněli, nebo ještě spí.

I když je pravda, že když se jede na nějaký výlet, víkend... tak jsou schopní a připraveni již v 6 ráno před centrem. Na druhou stranu náš nový bratr z Indie – Sureš – tak ten je docela dochvilný! Ten vstává i v 5 hodin ráno a na něho jsme ještě nečekali. Tak to bude možná taky tím, že je „vyškolen pružným“

saleziánama.

Svatební hostina - Abrahám a Sára

Jinak je tu skoro všechno „při starém“, máme kroužky, sobotní hry, liturgii, spolča, navštěvujem dětský domov, ... Co však speciálko – tak to jsme podnikli jednu krásnou víkendovku pro holky – tzv. zimní tábor – viz fotky. Téma tábora byl Abrahám a Sára. Dětičky si to moc krásně

užili a my teda taky! **Sára** i Abrahám se úspěšně oženili i omužili, a nakonec jsme našli i Izáka. Šli jsme i na výletek k jednomu jezeru – škoda jen, že byla ještě zima – i když nikdo z dětí neumí plavat – jediné, že bysme trénovali potápění.

Jedna z dalších moc hezkých akcí byla ta, že jsme šli s romčátkama do

Pohádka byla loutkového divadla. O malé Samovile – a byla opravdu moc krásná!!

Šli jen ty dětičky, které měli dostatečné množství bodů – což znamená, že se snaží chodit pravidelně do centra a taky hlavně do školy – což taky znamená, že to nejsou ti největší rošťáci – až mi skoro přišlo, že bez těch lumpáren je to skoro nuda ;-).

Další krásná věc, která se začala rozjíždět, je žonglovací kroužek. Tady se sice žongluje v každé volné chvíli, ale rádi bysme nacvičili nějaké triky, sestavy – však se přijed'te podívat ;-). Taky se začalo „spolčo“ s klukama, ale tam teda nechodíme. Radši necháváme chlapy, ať si to užijí, a my jim do toho „nekecáme“ ;-).

Žonglování, žonglování .... a zase

Dva kluci rozbili okno. Zůstali stát celí zkoprnělí. Z domu vyběhl domovník a oba chytil za límec. A hned na jednoho z nich: „Řeknu to rodičům. Kde bydlíš?“

„Nikde.“

„A ty?“ obrátil se na druhého.

„Já o poschodí víš.“

Skupinka holek na hře na zimním táboře

Někdy už pro množství **aktivit**, množství dětiček... se začalo řešit místo. Sic plány na nové centrum jsou již ve velkých přípravách, ale už teď je potřeba, abychom neseděli venku před centrem při různých kroužcích – jsou tam totiž jen 3 místnosti (občas máme např. kurz kytary i na chodbě). Tak teď to vypadá růžově s tím, že bychom mohli využívat prostory přímo v jedné škole. Tam bychom opravdu měli mít i větší možnosti s děckama. Komunikace s místními školami i organizacemi se moc krásně vyvíjí. Více tady lidé začínají

salesiánům a jejich dílu **důvěřovat**.

Děti se k nám začínají taky více otvírat. Jejich pozvání do každodenního života krásně ukazuje, jak nás přijímají. Když nás někteří zvou na návštěvy, poznáváme jejich rodiče, domovy... Nedávno jsme byli dokonce pozváni na oslavu narozenin jedné holčičky z centra. Jmenuje se Maria, celá rodina bydlí v jedné místnosti, tatínek sice pracuje, ale peněz moc nemají. Když jsme tam přišli s Markétou a kněžimi skoro jsme se tam nevlezli. Ještě tam totiž byli příbuzní a taky kamarádi Marie. Až nám to přišlo hloupé, ale k dobrým lidičkám se prostě vlezou všichni. Děti si hráli venku a my jsme dostali bohaté pohoštění. Tihle nás opravdu pohostili ze svého nedostatku.

Kukery - "masopustní průvod"

Když tak občas procházíme městem – či trošku mluvíme s některým bulharama, zjišťujeme, jaké jsou tady bulharské

tradice... Moc se v tom teda neorientuji, ale tak pár „poznatků“, co jsem zaregistrovala ;-).

To tak jednou, jednoho krásného dne jdeme po Staré Zagoře a něco ze zarožka hučí... a tak jdeme za tím zvukem (hlukem). Již jsme dlouho slyšeli o nějakých kukerách, ale nějak jsme úplně zapomněli... a najednou je prostě potkáme ve městě, jak si to nějací týpci válí po ulici v maskách a dělají mega rámus. Však mrkněte na fotku ;-). Mohli bysme říct, že to je něco jako u nás masopustní průvod.

Ruka obsypaná martiničkama

Mezi další **SPECIALITKY** tady patří martiničky - jak vidíte např. na další fotěčce ;-). To pak jsou před začátkem března v každém obchodě, v každém stánku... Tyto martiničky si lidé podarovávají na začátku března (mart) na znamení přátelství a pak je věší na stromy, takže stromy jsou celé obsypané červeno bílými ozdobami. Další moc hezká tradice je, že jeden má „odpouštěcí den“. Samozřejmě si nejspíš odpouštějí častěji, ale tento den za vámi dojde spousta bulharů, podá vám ruku a prosí za odpuštění.

„Kolikrát ti mám opakovat, abys ty bonbony nechal na pokoji.“
„Už ani jednou. Už jsem je dojedl.“

Každopádně dalších spousta krásných malých i velkých zážitků už se sem nevléze, ale tak zase příště, nebo můžete mrknout na nové a nové fotky – třeba z animátorském kurzu, ze kterého jsme včera přijeli, o Jirkových narozeninách a hodně živém dárku, který nám tu teď běhá po faře...

Tábor holek - výletek na Koprinku

Takže příběhy z dalekých končin končí a teď je na vás, co vy prožíváte, jak se setkáváte, odpouštíte si, usmíváte se, zlobíte, ... Všelijaké dobrodružství jsou občas daleko jednodušší, než každodenní život a tak bojujte, nevzdávejte se, vždyť Bůh je náš štít i hůl... Tak vám přeju v tomto postním období spoustu síly a kuráže pro spoustu dobra ;-). Jste v našich modlitbách!!

Лек ден
krysa=) + Markéta

PS: S dobrým úmyslem nestačí začít, ale je třeba bojovat každý den.

Marie Dominika Mazzarello

„Když máš v levé kapse kalhot dvacet korun a v pravé kapse patnáct korun, co máš, Nováčku?“
„Nejspíš cizí kalhoty.“